

Octavian SAIU

Între copii, carte și spectacol

Când se adresează sufletului unui copil, teatrul își îndeplinește vocația. Magia întâlnirii între „un actor și un spectator“ are atunci nu doar valențele comunicării, ci, mult mai mult, ale comuniunii. Ca și în lectură, copilul trece și barierele convenției și ia parte la jocul întâmplărilor: spectacolul sălii îl încununează pe cel al scenei. Plictisul – viciul neiertător al unei montări nereușite – poate fi aici fatal, pentru că, la un astfel de teatru, publicul are întotdeauna dreptate.

Versiunea scenică realizată de Constantin Dicu a încercat să ofere și totodată să se detașeze de miracolul istoriei *Prințului* și a *Cerșetorului*.

Cel care deschide spectacolul este însuși scriitorul, Mark Twain – inspirată „capcană“ pentru atenția micuților spectatori. Numai că aceștia sunt destul de nedumeriți când el intervine în acțiune, ba chiar participă la ea. Ironia cu care regizorul a orchestrat aceste interferențe de planuri nu poate fi accesibilă – și, deci, nici interesantă – pentru vârsta publicului. El e captivat de vorbele de duh ale prințului, cerșetorului sau ale regelui și, din când în când, de momentele în care acțiunea are accente autentice de suspans și pe deplin indiferent la dialogurile complice ale actorilor cu autorul.

Redând în fapte de viață o mare taină a condiției umane, opera lui Twain rămâne pentru orice copil o lectură de căpătâi. Deși păstrează fidel anecdotică și personajele poveștii *Cerșetorului* care devine *Prinț* și a *Prințului* care ajunge *Cerșetor*, spectacolul nu izbutește să

traducă în alfabetul teatrului, de-abia deprins de cei mai mici spectatori, lirismul și adevărul ei. Caricaturizarea și simplismul stilistic prin care sunt compuse personaje și decoruri nu lasă loc sensibilității. Aventura interioară a eroilor, lecția morală pe care și-o asumă – sunt aspecte importante peste care se trece prea ușor.

Dar, acest moment ar putea fi începutul unui drum la capătul căruia, peste zile, luni sau ani, să fie descoperită *Cartea*. Când o vor citi, cei care azi privesc uimiți spre universul scenei îi vor regăsi în amintire pe *Prinț* și pe *Cerșetor* atât de bine interpretați, pe *Tatăl* – Boris Petrof, pe *Bunica* – Alexandrina Halic, pe *Cavalerul* – Mihai Verbițchi, pe *Miranda* – Marina Procopie, pe..., fără să mai rețină prea mult din construcția regizorală. Pentru că ei au întotdeauna dreptate...

Mihaela BEȚIU
și
Ani CREȚU